

СТИВЪН КИНГ СРАЖЕНИЕ

Превод от английски: Катя Димитрова, 1984

chitanka.info

— Мистър Реншо?

Гласът на портиера спря Реншо по средата на пътя към асансьора. Той се обърна и премести чантата си от едната ръка в другата. Във вътрешния джоб на самото му шумолеше тежък плик, натъпкан с по двадесет и двадесет и пет доларови банкноти. Той чудесно поработи и Организацията добре му заплати, въпреки че, както винаги, си удържа двацет процента комисионна. Сега на Реншо му се искаше да вземе душ и да си легне.

— Какво има?

— Имате пратка. Разпишете се, моля.

Реншо въздъхна и погледна замислено кутията.

Върху нея беше залепено листче, на което с ъгловат, наляво наклонен почерк бяха написани името и адресът му. Почеркът му се стори познат. Той разтърси кутийката, вътре нещо едва чуто звънна.

— Не искате ли да ви я донесат по-късно, мистър Реншо?

— Не, ще я отнеса сам.

Кутията беше дълга около половин метър и беше неудобно да се носи под мишница. Той я постави на покрития с великолепен килим под на асансьора и завъртя ключа в специалния отвор над редицата обикновени копчета. Реншо живееше в разкошен апартамент на покрива на зданието. Асансьорът плавно и тихо тръгна нагоре. Той затвори очи и възпроизведе върху екрана на паметта си последната „работа“.

Най-напред, както винаги, позвъни Кел Бейтс:

— Джони, свободен ли си?

Реншо е много добър и надежден специалист, той е свободен само два пъти в годината, минималната такса е 10 000 долара, клиентите плащат за безпогрешния му инстинкт на хищник. Защото Джон Реншо е *хищник*, великолепно програмиран от генетиката и окръжаващата среда да убива, да остава жив и отново да убива.

След позвъняването на Бейтс Реншо намери в пощенската си кутия светложълт плик с фамилно име, адрес и снимка. Той запомни всичко, изгори плика заедно със съдържанието и изхвърли пепелта в шахтата за боклук.

Този път на снимката беше бледното лице на някой си Ханс Морис, собственик и основател на „Компания Морис за производство на играчки“ в Маями. Този тип пречеше на някого, човекът, на когото

той пречеше, се беше обърнал към Организацията и тя в лицето на Кел Бейтс поприказва с Джон Реншо...

Вратите на асансьора се отвориха, той вдигна пратката, излезе и отключи апартамента. Минаваше три часа, просторният хол беше залят от априлското слънце. Реншо с удоволствие постоя няколко секунди под лъчите му, сложи кутията на масичката до вратата, хвърли върху нея плика с парите, разхлаби вратовръзката си и излезе на терасата.

Там беше хладно и силният вятър го прониза през тънкото палто. Но Реншо все пак остана за минута, оглеждайки града, както пълководец — превзетата страна. На изток, зад разкошните жилищни небостъргачи, едва се виждаха натъпканите с хорица мръсни бордеи, над които се извисяваше гора от ламаринени телевизионни антени. Не, тук на върха се живее по-добре, отколкото там.

Той се върна в апартамента, затвори след себе си вратата на терасата и тръгна към банята, за да се отпусне под топлия душ.

След четиридесет минути Джон Реншо излезе от банята и без да бърза, започна да оглежда кутията.

В пратката има бомба.

Разбира се, че няма, но той трябва да се държи така, сякаш в пратката има бомба. Той винаги прави така и именно затова се чувства прекрасно, докато мнозина други вече отдавна се възнесоха на небето.

Ако е бомба, тя е без часовников механизъм — никакво тиктакане не се чува от кутията. Но сега изобщо използват пластични експлозивни. Много по-спокойно нещо, отколкото всички тези часовникови пружини.

Реншо погледна пощенския печат: Маями, 15 април. Изпратено е преди пет дни. Бомба с часовников механизъм досега да се е взривила.

Значи пратката е от Маями.

Той се съсредоточи напълно и сплел ръце, без да мърда, разглеждаше кутията. Излишни въпроси, като откъде близките на Морис са узнали адреса му, не го вълнуваха. Той щеше да ги зададе по-късно на Бейтс. Сега това не е важно.

Някак разсеяно извади от портфейла си пластмасово календарче, подпъкна го под връвчицата и лепенката се отдели. Почака малко, наведе се и помириса. Нищо освен картон, хартия и канап. Той се

разходи около масичката и приклепна пред кутията: тук-там хартията беше скъсана — показваше се зелено металическо сандъче с панти. Реншо извади сгъваемия си нож, пререза канапа и хартиената опаковка се смъкна.

Зелено металическо сандъче с черни печати. На него с бели шаблонни букви беше написано: „Виетнамско сандъче на американския ветеран Джо“. Малко по-долу: „Двайсет пехотинци, десет вертолета, двама картечари, двама лекари, две базуки, четири джипа.“ Долу в ъгъла: „Компания Морис за изработване на играчки“.

Реншо протегна ръка и веднага я отдръпна — в сандъчето нещо се размърда.

Той стана, прекоси стаята и запали лампата — беше се стъмнило.

„Виетнамското сандъче“ се разлюляваше, кафявата амбалажна хартия припукваше под него. Неочаквано то се преобърна и с глух удар падна на килима. Капакът с панти се отвори около пет сантиметра.

Миниатюрни пехотинци — високи по четири сантиметра — започнаха да изпълзят през пролуката. Реншо ги наблюдаваше, без да мигне. Разумът му не се опитваше да обясни невъзможността на това, което ставаше, а само съобразяваше каква опасност го заплашва и какво трябва да направи, за да остане жив.

Пехотинците бяха в полева униформа, с каски, с раници, с миниатюрни карабини на рамо. Двама погледнаха през стаята към Реншо. Очите им не бяха по-големи от точки, направени с молив.

Пет, десет, дванайсет, ето ги всичките двайсет. Един от тях жестикулираше, давайки заповеди на останалите. Те се строиха по дължината на отвора и започнаха да бутат капака — отворът се увеличаваше.

Реншо взе от дивана голяма възглавница и тръгна към сандъчето. Командирът се обърна и махна с ръка. Пехотинците приготвиха карабините за бой, раздадоха се тихи пукания и Реншо внезапно почувствува нещо като ужилвания от пчели.

Тогава хвърли възглавницата, пехотинците паднаха, а капакът на сандъчето се разтвори. Оттам, жужейки като водни кончета, излетяха миниатюрни вертолетни, боядисани в зелено.

Тихи „пах! пах! пах!“ долетяха до Реншо и в същия миг той видя през вратите на вертолетите мъничките пламъчета на картечни откоси и усети че сякаш някой започна да го бодне с иглички по корема,

дясната ръка, шията. Той бързо протегна ръка, сграбчи един от вертолетите и рязка болка прониза ръката му — въртящите се витла бяха разкъсали пръстите до костта. Останалите отлетяха по-надалеч и започнаха да кръжат около него като стършели. Вертолетът, който го рани, падна на килима и лежеше неподвижно.

Реншо закрепця от неочаквана болка в крака — един пехотинец стоеше на обувката му и го ръгаше с щика си в глезена. Мъничко зло лице гледаше Джон.

Реншо отхвърли пехотинеца с крак.

Раздаде се тих кашлящ взрив, болка прониза бедрото му. От сандъчето беше излязъл пехотинец с базука — от дулото ѝ лениво се издигаше дим. Реншо погледна крака си я вадя на панталона черна димяща дупка, колкото двайсет и пет ценова монета. На тялото му имаше рана от изгаряне.

Той се обърна и изтича през хола към спалнята. Покрай бузата му избръмча вертолет, пусна кратък картечен откос и отлетя нататък.

Под възглавницата на Реншо лежеше едрокалибрен пистолет. Той го хвана с две ръце, обърна се и разбра, че ще трябва да стреля по летяща мишена, не по-голяма от електрическа крушка.

Към нето се насочиха два вертолета. Седнал в леглото, Реншо стреля и единият от вертолетите се разлетя на парчета. „Един по-малко“ — помисли си той, и се прицели във втория... натисна спусъка...

Вертолетът неочаквано се насочи към него по дъга, лопатите на витлата се въртяха с огромна скорост. Реншо успя да види картечаря, който стреляше с точни къси откоси, и се хвърли на пода.

Той се целеше в очите ми!

Притиснал гръб към по-далечната стена, Реншо вдигна револвера, но вертолетът вече се отдалечаваше. Той като че ли застина за миг във въздуха, гмурна се надолу, сякаш признаваше преимуществото на огневата мощ на Реншо и отлетя към хола.

Реншо се надигна, стъпи на ранения си крак и се намръщи от болка. „Много ли са хората по света — мрачно помисли той, — които са улучени от базука, а са останали живи?“

Свали калъфката от възглавницата и превърза крака си. Взе огледалце за бръснене, отиде до вратата, застана на колене, постави го на килима и видя...

Те бяха разположили лагер край сандъчето. Мъничките войничета сновяха напред-назад, опъваха палатки, делово обикаляха с джиповете. Над войника, когото Реншо ритна, се беше навел лекар. Останалите осем вертолета охраняваха лагера, баражирайки на височината на масичката за кафе.

Неочаквано те забелязаха огледалцето. Трима от пехотинците се надигнаха и откриха огън от коляно. След няколко секунди то се разхвърча.

Е добре, ще видите вие!

Реншо взе от тоалетната масичка тежка кутия от червено дърво, която му бяха подарили за Коледа. Претегли я на ръка, приближи се до вратата, отвори я рязко и хвърли с размах кутията, както бейзболист хвърля топката. Кутията помете пехотинците като кегли. Един джип се преобърна два пъти. Изправен до вратата, Реншо стреля и улучи войника.

Но няколко пехотинци вече се бяха окопитили и стреляха от коляно; другите бързо се укриха.

Реншо стреля още един път — не улучи. Прекалено дребнички са! Но със следващия изстрел унищожи още един пехотинец.

Бръмчейки яростно, към него летяха вертолети, мънички куршумчета попадаха в лицето му над и под очите. Реншо разстреля два вертолета. От режещата болка му тъмнееше пред очите.

Останалите шест вертолета се разделиха на две звена и отстъпиха. Той изтри с ръкав кръвта от лицето си и се приготви да стреля, но се спря. Пехотинците, които се бяха скрили в сандъчето, избутваха нещо оттам. Приличаше на...

Последва ослепително избухване на жълт пламък и вляво от Реншо се разхвърча мазилка.

Ракетна установка!

Той стреля, не улучи, обърна се и изтича до банята в края на коридора и се заключи там. Като погледна в огледалото, той видя обезумял от сражението индианец с диви изплашени очи. По лицето на индианеца се стичаха вадички червена боя, която извираше от мъничките като пиперени пращинки дупчици. Кожата на бузата му беше съдрана, а на шията му сякаш бяха изорали бразда.

Губя сражението!

С трепереща ръка той приглади косата си. Входната врата беше отрязана. До телефона не може да се добере. Едно пряко попадение на ракетната установка ще му откъсне главата.

За нея даже не беше написано на кутийката!

От вратата излетя къс дърво, голямо колкото юмрук. Малки огнени езичета лижеха разкъсаните краища на дупката — той видя ярко избухване — бяха изстреляли още една ракета. В банята полетяха отломки, горящи трески паднаха на килимчето. Реншо започна да ги тъпче, а през дупката влетяха два вертолета, изпрацайки в гърдите му картечни откоси.

С провлечен гневен стон той свали един с ръка. Отчаянието му подсказа изход — върху втория вертолет Реншо хвърли тежка хавлиена кърпа и когато той падна на пода, го стъпка.

Ето така! Ето така! Сега малко ще си помислят!

Изглежда, те наистина се замислиха. В течение на петнайсет минути всичко беше спокойно. Реншо седна на края на ваната и започна трескаво да размишлява: трябва да има изход от тази задънена улица. Непременно. Ако можеше да ги обходи във фланг.

Том се обърна рязко и погледна малкото прозорче над ваната. От този капан имаше изход.

Погледът му попадна на бутилката сгъстен газ за запалки. Тъкмо протегна ръка към нея и отзад се чу шумолене. Обърна се бързо, вдигна револвера, но под вратата подмушнаха само едно листче хартия. Цепнатината е толкова тясна, помнели си Реншо, че през нея даже *те* не могат да се промъкнат.

С мънички буквички на листчето беше написано: „*Предай се!*“

Реншо се усмихна мрачно, сложи бутилката с течността в горния си джоб, взе от аптечката огризка от молив, написа на листчето: „*По дяволите!*“ и го промуши обратно.

Мигновено му отвърнаха с ослепителен ракетен обстрел — Реншо отскочи от вратата. Ракетите влизаха през дупката и се взривяваха в облицованата със светлосини плочки стена, превръщайки я в лунен пейзаж. Реншо закри очите си с ръка — мазилката полетя като горещ дъжд от шрапнели, изгаряйки ризата на гърба му.

Когато свърши обстрелът, Реншо се покачи на ваната и отвори прозорчето. Отгоре го гледаха студените звезди. Зад малкото прозорче корнизът беше тесен, но сега нямаше време да мисли за това.

Той се подаде от прозорчето и хладният въздух го удари в лицето. Реншо погледна надолу: четиридесет етажа. От тази височина улицата изглеждаше не по-широка от коловоза на детска железница.

С лекотата на трениран гимнастик Реншо изхвърли тялото си нагоре и застана на колене на долната рамка. Ако сега поне един от тези стършели-вертолети влети в банята през дупката на вратата и започне да стреля, той най-вероятно ще полети с вик надолу.

Но нищо не се случи.

Той се извърна, провря крак през прозорчето и се хвана за свода над него. Миг по-късно Реншо стоеше на корниза.

Като се стараеше да не мисли за ужасяващата бездна под краката си и за това, какво ще стане, ако вертолетите полетят след него, Реншо бавно се придвижваше към ъгъла на зданието.

Оставаха четири метра... три... Ето че стигна. Той се спря, притискайки гърди към стената, разперил върху нея ръце, чувствувайки бутилката в нагръдния джоб и придаващата му увереност тежест на револвера на колана.

Сега трябва да заобиколи ъгъла.

На девет метра е терасата пред неговия хол.

Най-после той се хвана с ръце за железните перила, украсени с орнаменти.

Реншо се прехвърли безшумно на терасата и през подвижната стъклена врата внимателно погледна в гостната. Не го забелязаха.

Четирима пехотинци и един вертолет охраняваха сандъчето. Останалите вероятно се бяха разположили с ракетната установка пред вратата на банята.

Така. Ще се втурне внезапно в гостната, ще унищожи тези, дето са до сандъчето, ще изскочи от апартамента, ще вземе такси и право на аерогарата.

Той свали ризата си, откъсна дълго парче от ръкава, намокри единия му край с течността, а другия напъха в бутилката, извади запалка, подпали парцала, разтвори с трясък стъклената врата и се втурна вътре.

Вертолетът веднага го атакува като камикадзе. Реншо го свали с ръка.

Пехотинците се хвърлиха в сандъка.

Останалото стана мигновено.

Реншо запрати пламналата и превърнала се в огнено кълбо бутилка, мигновено се обърна и се метна към вратата.

Така и не успя да разбере какво се случи.

Раздаде се грохот, като че ли хвърлиха стоманен сейф от голяма височина. Цялото здание се разтресе.

* * *

Мъж и жена вървяха по улицата. Те изплашено погледнаха нагоре и видяха огромен бял пламък — като че ли сто фотосветкавици щракнаха едновременно.

— Какво е това? — попита жената.

— Някой е изгорил бушоните — каза мъжът.

Някакъв парцал бавно и лениво падаше към тях. Мъжът протегна ръка и го хвана:

— Господи, мъжка риза цялата в кръв и мънички дупчици.

— Това не ми харесва — каза нервно жената. — Извикай такси, Раф.

Мъжът се огледа и повика такси. Колата спря, те изтичаха към нея и вече не видяха как зад гърба им се приземи и листче хартия, на което беше написано:

ЕЙ, ХЛАПЕТА! САМО В НЯКОЛКО
ВИЕТНАМСКИ САНДЪЧЕТА!

1 ракетна установка

20 ракети „Туистър“ клас „земя-въздух“

1 термоядрен заряд.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 32,33/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.